

Hoofdstuk 5: Mevrouw Ganzzen

Donderdagochtend. 08:31.

Izza had een reep Dubai chocolade op tafel liggen. Ze brak er een stukje af en schoof de rest naar het midden zonder iets te zeggen. Dat was bij Izza een teken van iets ernstigs — normaal gesproken deelde ze haar Dubai chocolade met niemand.

Ze zaten in het lege lokaal in de C-vleugel. Geen telefoons op tafel. Dat was de afspraak die Cas gisteravond via een briefje in kluisje 0 had gecommuniceerd.

*Geen digitaal contact meer over dit. Alles via het kluisje.
Morgen 08:30. C-vleugel.*

Ways had er met pen onder geschreven: *Analoog. Zoals de oermensen.*

Gabi had er niets onder geschreven. Dat betekende dat hij het ermee eens was.

* * *

"Hij gaat te ver," zei Izza.

Ze had haar telefoon omgekeerd op tafel gelegd — oude gewoonte van Cas, maar inmiddels van iedereen. Ze schoof een uitgeprint screenshot naar het midden

van de tafel. Tracey had het vanmorgen in kluisje 0 gevonden en meteen aan haar gegeven.

Cas pakte het op.

Het was een bericht van Repelsteeltje_45603, gepost om 02:17 die nacht.

Niemand weet, niemand weet...

Wat er schuilt in een dossier.

*Vraag aan Ganzzen wat ze heeft geleerd —
en of dat klopt wat daar staat genoteerd.*

-<3

Bij het bericht zaten twee bijlagen. Twee scans van een diploma. Zelfde naam, zelfde foto. Andere cijfers. Andere instelling.

Bovenaan het screenshot had iemand met pen geschreven: *is in meerdere groepen gepost.... WTF :-*

Stilte.

"Meerdere groepen," zei Gabi. "Welke groepen?"

"In elk geval meerdere klassenapps," zei Izza. "Of het ook in de personeelsgroep staat, weet ik niet." Ze zweeg even.

"Maar als hij overal in zit..." zei Cas.

"Dan misschien ook in de groepen van het personeel," zei Tracey.

Niemand zei iets. Ze keken naar het screenshot.

"Hij zegt dat een van de twee nep is," zei Tracey.

"Of allebei echt," zei Ways. "En dat ze heeft gekozen welke ze heeft ingediend."

Het was even stil.

"Wat betekent dat voor haar?" vroeg Tracey.

Ways haalde zijn schouders op. "Als het nep is?

Ontslag. Misschien aangifte. En alles wat ze hier heeft gedaan — elke les, elk cijfer dat ze heeft gegeven — wordt ineens een vraagteken." Hij pakte een stukje Dubai chocolade van Izza's reep zonder te vragen.

"Jaren van haar leven. Weg."

Izza keek naar haar chocolade maar zei niets.

* * *

Mevrouw Ganzzen gaf aardrijkskunde aan drie klassen en was de enige leraar op het Brinker College bij wie leerlingen soms bleven napraten na de les. Ze hadden het over klimaatzones en zeespiegelstijging, maar ook over waarom bepaalde landen arm blijven en andere rijk worden, en of dat eerlijk was, en wat eerlijk eigenlijk betekende. Ze was klein, droeg altijd dezelfde groene jas, en als ze iets uitlegde op het bord tekende ze altijd eerst een cirkel.

"Alles begint met een cirkel," had ze een keer gezegd.

"De aarde. Een verhaal dat zichzelf herhaalt."

Cas had dat onthouden zonder te weten waarom.

* * *

Om 10:47 ging de intercom.

"Cas van der Linden. Wil je je melden bij de directie. Cas van der Linden, directie."

Ways keek hem aan. "Dat ging snel."

"Ik heb niets gedaan," zei Cas.

"Dat weet ik," zei Ways. "Maar Manders niet."

* * *

Directeur Manders zat achter zijn bureau met zijn handen gevouwen. Hij was het type directeur dat altijd rustig klonk maar waarbij je nooit wist of dat echt was of geoeffend. Naast hem zat de zorgcoördinator, mevrouw Slot, met een blocnote die ze niet gebruikte.

"Cas. Ga zitten."

Cas ging zitten.

"Je weet waarom je hier bent."

"Het bericht van vanochtend," zei Cas.

Manders knikte. "De leerlingenraad heeft eerder signalen opgevangen over deze — " hij zocht naar het woord — "berichten. Ik wil weten wat jullie weten."

Cas dacht aan het briefje in kluisje 0. Aan Gabi's screenshot van het schoolnetwerk. Aan de datum van Bayani's eerste werkdag.

"We hebben de berichten gezien," zei hij. "Net als iedereen."

"Meer dan dat?"

Cas keek Manders aan. Manders keek terug.

"Nee," zei Cas. "Niet meer dan dat."

Zijn linkerooglid trilde. Hij hoopte dat Manders het niet zag. Maar mevrouw Slot keek even opzij.

Manders knikte langzaam. "Als jullie iets tegenkomen — iets wat helpt om te begrijpen waar dit vandaan komt — wil ik dat jullie dat meteen melden. Begrepen?"

"Begrepen," zei Cas.

* * *

Mevrouw Ganzzen stond die middag gewoon voor de klas. Haar groene jas. Haar cirkel op het bord.

Maar iets was anders. Ze praatte iets harder dan normaal. Ze maakte een grap die niet helemaal landde. En aan het einde van de les, toen iedereen zijn spullen pakte, bleef ze bij het raam staan en keek naar buiten.

Cas liep langs haar lokaal en zag het door het raam.

Hij liep door.

* * *

Die middag lag er een briefje in kluisje 0.

Niet van de groep. Handschrift dat hij niet kende. Kleine, nette letters.

Ze heeft het niet gedaan.

Maar dat moet jij uitzoeken.

Cas vouwde het briefje dicht.

Hij keek naar het kluisje. Iedereen op school wist dat kluisje 0 de brievenbus van de leerlingenraad was. Maar dat ze het nu gebruikten als geheim kanaal — dat wist alleen de groep. Of iemand had hen gezien. Of iemand wist meer dan hij dacht.

Er was dus iemand anders die wist wat er speelde. Iemand die wist wat Repelsteeltje deed — of dacht te weten.